

Tradíció és haladás egy névbe sűrítve:

Simonyi Károly Műszaki, Faanyagtudományi és Művészeti Kar

Dr. Alpár Tibor L. dékán

Simonyi Károly Műszaki, Faanyagtudományi és Művészeti Kar névre változik 2013. október elsejétől a Nyugat-magyarországi Egyetem Faipari Mérnöki Karának elnevezése. Erről – a kar tanácsának előterjesztésére – az egyetem Szenátusa döntött, egyhangúlag támogatva a név megváltoztatását. Sok éves előkészítő munkát takar ez a névváltás, és a fokozatos fejlődésen alapul. A Faipari Mérnöki Kar történetének 50 éve alatt az oktatási profil olyannyira kiszélesedett és az új területeken is olyan komoly értékek teremődtek, hogy ezek megjelenítése a kar nevében már nem várathatott magára tovább. A hosszú név részekre bontásával és ezek elemzésével sok kérdésre választ kaphatunk, főként a „miért” kezdetűekre.

Műszaki területen három alap- és négy mesterszakon, művészeti területen szintén három alap- és négy mesterképzési szakon, informatikai területen pedig egy alapszakon és ennek folytatását jelentő mesterszakon zajlik karunkon oktatás, összesen mintegy kilencszáz hallgatóval. Bár az országosan egyedülálló faipari képzés továbbra is központi jelentőségű, a faipari mérnökhallgatók aránya (nappali + levelező + mesterképzés) jelenleg kevesebb, mint 30%, ezért indokoltá vált egy, a kar teljes képzési és kutatási területét jobban kifejező név felvétele.

A kar nevében a kiemelt műszaki megnevezés a 84%-ban oktatott műszaki és informatikai szakokra utal, amelyek a hagyományos faipar mellett a mechatronika, az ipari termék- és formatervező mérnök, a műszaki menedzser és a gazdaságinformatikus. A kar évek óta stratégiája egyik alappillérenek tekinti a régió műszaki felsőoktatási és kutatási hátterének mind szélesebb körű, és megalapozott biztosítását.

Az Alkalmazott Művészeti Intézet – mely a formatervező művész, az építőművész és a tervezőgrafikus képzést gondozza – idén ünnepli fennállásának huszadik évfordulóját. Az eltelt két évtized alatt olyan rangot sikerült kivívnia magának a művészeti oktatásban, hogy pl. a HVG 2009-es rangsorában a nyolc vizsgált művészeti felsőoktatási intézmény között a legelőkelőbb, első helyen végzett. A rangsor több szempont figyelembevételével készült, vizsgálták pl. az oktatói minősítéseket és a hallgatók eredményességét is. Ennek a helyezésnek, és sok, nemzetközi szinten is kimagasló sikernek a folytatása, hogy a 2013 tavaszán zajlott kari akkreditáció lezárásaként készült bizottsági jelentés már javasolta a művészeti terület megjelenítését a kar nevében is.

A „faanyagtudomány” nevesítése a kar profiljában többszörösen is indokolt. Joggal merül fel a kérdés, hogy miért nem maradt a megszokott, és az ipar számára is jobban értelmezhető „faipari” név? A felsőoktatási képzések országos besorolásában a faipari mérnöki szak a műszaki képzésekhez tartozik, ennél fogva külön megjelenítése a névben nem lenne indokolt. A „faanyagtudományi” jelző viszont ez esetben

a legmagasabb szintű, doktori (PhD) képzés jelenlétére utal, amellet, hogy az első induló és máig meghatározó fontosságú, országosan egyedi szakterületünk megnevezését is szolgálja. A kar profiljának felsorolásából, ill. a részterületek összerakásából származó név azonban hosszú, nehezen megjegyezhető, és az emberek többsége közömbösen reagálna rá.

A Simonyi Károly név felvétele azonban – bár a hivatalos nevet még hosszabbá teszi – sok mindent megkönnyít, és mélységében, tartalmában is sokat tesz hozzá a kar nevének értelmezéséhez. Mindenekelőtt kifejezi azt, hogy őrizzük múltunk értékeit, nagyra becsüljük régi professzorainkat, az ő teljesítményeiket, és közülük választjuk példaképeinket.

Simonyi Károly professzor neve a karon jelenlevő többféle szakterület együttlétét egyértelműen hitelesíti, mint ahogy hazai és nemzetközi viszonylatban is elismert kiemelkedő műve, „A fizika kultúrtörténete” is kiváló példáját adja a természettudomány és kultúra, a műszaki és művészeti világ egységének. Simonyi Károly 1948–52 között dolgozott Sopronban. A kar Fizika és Elektrotechnika Intézetének jogelődjében megépített részecskegyorsító elismeréseként kapott Kossuth-díjat 1952-ben. Sopronba érkezéséről, itt szerzett első benyomásairól így nyilatkozott egy 1986-ban készült interjúban: » *Megdöböntett, mennyire erős fakultás a soproni, milyen színvonalas munkát végeznek a kutatók. Sopronban Tárczy-Hornoch Antalón kívül olyan világszerte ismert szakemberek oktattak, mint Boleman Géza, Verő József, Mika József és mások. Budapestről érkezvén is azt éreztem, nagyon-nagyon rá kell kapcsolnom, ha méltó akarok lenni a karon végzett munka színvonalához.* «

Simonyi kiemelkedő tudós-tanár volt, aki mintegy négy évtizeden át közvetlenül alakította és művein keresztül máig is alakítja a magyar mérnök-generációk szemléletét. Alkotásai mellett különleges értéket jelent az ő emberi és tanári teljesítménye, melyet diákjai és munkatársai egyaránt csodáltak és számos visszaemlékezésben meg is örökítettek.

Lux András kohómérnök, a Fizika-Elektrotechnika Tanszék akkori tanársegédje így emlékezett rá: » *Simonyi Károllyal töltött éveim kiemelkedő élményei voltak azok a szerda esti felajánlott előadásai, amelyeket az önként jelentkező asszisztensek, tanársegédek és adjunktusok számára hirdetett meg. Itt az atomfizika egyes fejezeteiből, illetve az elméleti villamosságtanból adott elő Igen fontos megnyilatkozásnak tartom Simonyi 1985-ben tett kijelentését, miszerint: Életem legeredményesebb és ugyanakkor legboldogabb időszaka az a fél évtized volt, amit Sopronban töltöttem.* «

Karlovits József kohómérnök szintén tanársegéd volt a tanszéken a kísérlet idején. Ő így nyilatkozott róla: » *Simonyi Károlyt 1952-ben Kossuth-díjjal tüntették ki. A professzort akkor nemcsak kiváló tudósnek, hanem nagyszerű embernek is megismerhettük. Az elismeréssel járó pénzjutalmat ugyanis hatfelé osztotta, mindenkinek adott belőle, aki a kísérlet előkészítésében, vagy végrehajtásában részt vett.* «

Wallner Ákos bányamérnök négy féléven át hallgatóként vehetett részt Simonyi Károly előadásain: » *Simonyi Károly egyike volt a legkiválóbb tanároknak, akiknek előadásait egyetemi tanulmányaim során alkalmam volt hallgatni. A világos, érthető, ugyanakkor tömör előadásokat a professzor úr sokszor fűszerezte hangulatos, humoros megjegyzésekkel, valamint a tárgytól távolabb eső közbevetésekkel is, amelyek tanúsították széleskörű, nem mindennapi tudását.* «

Az egyetem rektora és a kar dékánja levélben kérte Simonyi professzor özvegyétől a névfelvétel lehetőségét, amelyre 2013. szeptember 8-i keltezéssel megérkezett a család hozzájárulása.

Az új név tehát ezzel eldőlt és – ahogy a mondás is tartja – a név kötelez! A kar küldetésének tekinti, és minden szakterületén arra törekszik, hogy Simonyi Károly nevéhez és örökségéhez méltó lehessen. Ehhez sok munkára, igényességre, kiváló oktatói és kutatói teljesítményre van szükség. Bízunk abban, hogy néhány év múlva a „soproni Simonyi kar” említése is elég lesz ahhoz, hogy a hosszú név nélkül is mindenki tisztában legyen a kar szakterületeivel, pozitív asszociációi legyenek, ha egy itt végzett diplomással találkozunk, és hogy talán a Simonyi név révén kicsit többen kerülnek közelebb a természettudományokhoz, a fizikához is, ami a 21. században szintén kiemelt fontosságú kérdés.